

„E mare bogăție să te mulțumești cu puțin.”

- Ioan Slavici

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 42 (613/1087)
18 - 24 aprilie 2012

Mai demolator decât opoziția... celor 10 000

Cezar
A. Mihalache

Luarea în vizor a lui Laszlo Borbely și azvârlirea lui în dinții telejustiției, destul de tociți față de alte cazuri de înfierare la comandă, a semănat teribil cu o încercare de compromitere a UDMR.

O discreditare pe care nu am fi regretat-o, căci ar fi fost pe deplin justificată moral și juridic. Moral, ca răspuns la tupeul cu ifose iredentiste al maghiarimii politice, pe care liderii UDMR ni l-au servit ani de zile, juridic ca mijloc de posibilă anihilare a uneia dintre cele mai mari imposturi politice din România post-decembristă. Ființarea și finanțarea ca partid politic a unei formațiuni neînregistrate vreodată la tribunal.

Nu a fost însă o încercare de desființare a UDMR-ului. Pentru că nici una dintre formațiunile de pe eșichier, din arcul guvernamental sau din opoziție, nu are interesul să o facă. Fiecare are nevoie de UDMR și nu ar risca să arunce pe marginea drumului roata de sprijin al celor mai ciudate alianțe și coaliții postdecembriste.

Este adevărat, primul gând se lega de o posibilă discreditare comandată de la Cotroceni. Numai că, dacă Traian Băsescu ar fi dorit să se lepede de UDMR, ar fi făcut-o în momente mult mai nimerite. În fapt, ținta a fost doar o rotiță din mecanismul UDMR, rotiță care a scos la iveală, pentru o clipă, mizerabilele mecanisme care ființează între Executiv și Palatul Cotroceni.

Pentru că nu poate fi o concidență faptul că aruncarea valului de acuze posibil penale asupra lui Borbely (evident, ținute la sertar pentru un astfel de moment), acțiune care a condus la asumarea demisiei de către acesta, s-a produs la câteva zile după ce fostul ministru al mediului a făcut mai multe declarații riscante. A „produs” mai multe contra-argumente în cadrul unei banale emisiuni de televiziune, reușind să salte cortina omertei de pe cele mai mari scandaluri guvernamentale post-decembriste, totul ca o dovadă cumulată a felului în care PDL-ul a tratat și tratează România ca pe o feudă, amanetând și vânzând părți din ea după bunul plac și propriile necesități financiare.

Nu a fost pentru prima dată când Borbely deranja politica „la vârf”... De fapt, prin refuzul de a accelera preluarea de către canadieni a exploatarea de la Roșia Montana (un lucru

admirabil, chiar dacă nu trebuie să ne facem iluzii că liderul UDMR a refuzat acordarea avizului de mediu cu gândul la nevoile și trebuințele noastre!), ministrul avea deja cel puțin o bilă neagră pe masa de pocinoguri politice a președintelui.

A urmat scandalul privatizării exploatarea de cupru, iar în plin foșnet de presă Laszlo Borbely a făcut câteva declarații cu adevărat jenante pentru felul în care guvernul postula apărarea intereselor naționale în vreme ce pune la cale fel și fel de acțiuni dubioase. Că i-a scăpat ori nu „perla”, rămâne de văzut (deși este prea puțin probabil ca Laszlo Borbely să fie un candidat al premiilor decernate lui Gâgă-politicianul!). Cert este că prin sublinierea faptului că el, ca ministru al mediului, nu a avut habar de ceea ce scrie în actele de privatizare a exploatarea „Cuprumin” a relevat modul de acțiune discreționar al premierului.

A dovedit pozițiile de bișnițari-șefi ai premierului și președintelui care, sperați să pună la îndemâna puterii câteva sute de mii de euro electorali, au dispus practic vânzarea la un preț de dumping chiar și pentru piața de chilipiruri, a resurselor naturale ale României.

A fost cea de a doua bilă neagră care a dărâmat piesele frumos ordonate pe tava de ornare a gândurilor prezidențiale.

A treia lovitură dată de ministrul Borbely premierului și președintelui, dar și cea mai dură, a fost acordul său verbal, ca oficial al guvernului în acel moment, de desecretizare a clauzele contractuale din dosarul unei alte afaceri dubioase. Explorarea gazelor de șist.

Acesta a fost adevăratul bulgăre rostogolit care avea nu numai să tragă după el realitatea faptului că felurii investitori nu explorează „în orb” resursele țării, ci au la îndemână hărți care nu ar fi trebuit să fie în posesia lor (deci, din guvern se scurg informații secrete chiar într-un moment în care în fruntea executivului se află un fost șef de servicii secrete!), dar a produs și reacția imediată a respectivilor investitori care au negat exercitarea de presiuni asupra părții române, adică a guvernului!, pentru secretizarea contractelor.

Astfel, reacția americanilor de la Chevron, interesați de gazele de șist, nu s-a oprit aici. Sfătuiți probabil de diplomații unchiului Sam, „investitorii” nu au riscat nașterea

unui posibil sentiment anti-american, care se simțea deja prin manifestările în masă anunțate în mai multe orașe, care să pericliteze principalul interes american în România. Instalarea scutului anti-rachetă.

Borbely a reușit dară să rostogolească, doar prin câteva cuvinte, multe piese de pe masa de biliard a președintelui. Un castel de interese care s-a năruit în clipa în care compania americană Chevron a făcut la rândul său câteva afirmații din care orice român putea înțelege felul anti-național în care acționează guvernul, inclusiv prin încheierea de contracte în numele unor privatizări care ar fi trebuit să treacă mai întâi prin referendumuri naționale, dar apostilate de guvern după propria-i voință ca secrete contractuale.

Or, lansarea unor acuze la adresa lui Borbely, care nu valorează nici măcar cât o încuietoare de la termopanele mătușii Tamara, pot fi înțelese ca fiind un mesaj dat UDMR-ului de a-și ține miniștrii „în lesă”. Un preaviz pentru aceia care ar fi și ei tentați să facă anumite „dezvăluiri”. Pentru că nici nu ne putem închipui ce am putea afla de la ceilalți miniștri ai UDMR-ului dacă aceștia ar rupe omerta guvernamentală. Ce am putea desluși, bunăoară, doar de la ministrul sănătății. Și cum am completa de fapt tabloul acțiunilor anti-românești cu gesturi și acțiuni în care mai venetici decât veneticii sunt proprii tăi guvernanți...

Ce se va întâmpla cu fostul ministru? Sincer, nu ne interesează. Pentru că nu el trebuie să fie subiectul următoarelor săptămâni „de dezvăluiri”. Chiar dacă asta se va încerca prin telejustiția la comandă. Privirea trebuie să rămână ațintită pe piesele rostogolite de declarațiile fostului ministru. Dar, mai ales, pe felul în care guvernanții vor încerca să acopere locurile neiscălite de Borbely pe anumite avize de mediu.

P.S.:

Prinsă în organizarea congresului propriei urâtenii politice, un melanj de nechezol politic livrat ca formulă salvatoare de „trei în unul” al unei deșeptări electorale întârziate, opoziția a ratat din nou momentul acțiunii concrete. Pentru că, nu prin bilețelele prezidențiale rupte demonstrativ ori prin rime șchioape, gratuite de turnătorii nonangenari, se va clădi cea forță politică de care are nevoie țară.

Vizita primului-ministru în „se-cuime”, o rușine!

Ilie
Șandru

S-a lăsat dus de nas sau a fost dus de nas Mihai Răzvan Ungureanu, de către UDMR?

Nici nu putea găsi Ungureanu un loc mai potrivit spre a se întâlni cu prefectii și subprefectii, ci taman la Odorheiu Secuiesc! Cel mai curat oraș unguresc din România! Este o situație din care lichelele udemeriste și pecemiste, adică vârfurile mișcării revizioniste și iredentiste ungurești, își fac un titlu de glorie! După evenimentele

tragice petrecute în perioada 1989-1990, dar și în continuare, românii, în marea lor majoritate, au fost siliți să părăsească orașul.

De exemplu, în 1999, la Liceul Marin Preda, singura școală din oraș cu limba de predare română, din cele 18 cadre didactice numai 12 mai sunt de etnie română. Atâția au mai rămas din cei peste 100 de dascăli români câți au fost până în decembrie 1989!

Oare chiar o fi ajuns Ungureanu întâmplător acolo, sau totul a fost pus la cale de către bunii lui amici unguri din guvern? Totul pledează pentru aceasta din urmă variantă. Fiindcă, după ce s-a sfârșit destul de repede întâlnirea cu reprezentanții guvernului în teritoriu, a urmat o a doua întâlnire: cea dintre primul ministru și reprezentanții autorităților locale și județene.

Ei, aici e aici. Fiindcă, deși Ungureanu a făcut precizarea că „nu amestecăm politica și intențiile individuale cu actul administrativ de reprezentare a structurii administrative centrale în teritoriu”, udemeristii l-au fentat, transformând întâlnirea ce se dorea a fi între primul ministru și reprezentanții administrației locale și județene, într-una dintre primul ministru și reprezentanții locali ai

UDMR. Se pune întrebarea: s-a lăsat Ungureanu dus de nas, ori a fost într-adevăr dus de nas de către udemeristi?

Se pare că da, a fost păcălit! Și nici nu e de mirare, dacă avem în vedere câtă naivitate îl caracterizează și cât de puțin cunoaște el realitatea din țară. Dacă ar fi privit bine în jurul său, s-ar fi putut poate dumiri și i-ar fi întrebat pe cei de lângă el: în județul acesta chiar nu mai trăiesc români? Iar dacă trăiesc, unde sunt reprezentanții lor? Fiindcă e vorba de o întâlnire cu aceștia. Românii din Harghita nu sunt reprezentați de ni-meni?

Da, așa ar fi trebuit să întrebe primul ministru al României! De ce? Pentru simplu motiv că la întâlnirea respectivă nu a fost invitat absolut nici un primar român sau vreun alt reprezentant al românilor harghiteni! Și asta în condițiile în care două orașe harghitene, Toplița și Bălan, precum și șapte comune au primari români. Municipiul Toplița nu a fost reprezentat de primar, sau de viceprimar, cum ar fi fost normal, ci de consilierul județean udemerist Bende Sandor! Nu și-o fi pus primul ministru întrebarea: oare cum s-or fi simțit locuitorii singurului oraș harghitean, locuit în marea lui majoritate de români, când urbea lor a fost reprezentată, la această întâlnire, de liderul UDMR?!

Oare motivul o fi fost pur politic, în sensul că nici-unul dintre acești primari nu aparțin arcului guvernamental? S-ar putea, numai că Ungureanu ar trebuit să se gândească că el este primul ministru al României și deci este interesat de toți cetățenii țării, indiferent de etnie. Dar un prim ministru al României să ajungă în județul Harghita și să nu se intereseze, nici din întâmplare, de soarta puținilor români care mai trăiesc aici și simt pe pielea lor ce înseamnă trocul politic dintre partidele politice, numai de dragul puterii, este de-a dreptul rușinos.

Ba, mai mult, este o comportare incalificabilă din partea lui Mihai Răzvan Ungureanu.

Deziderate, sloganuri, gratulări

Iulian Chivu

Pentru cine a urmărit cu atenție congresul-miting al USL de sâmbătă (Sâmbăta lui Lazăr!), a fost evidentă ideea unui tur de forță (10.000 de participanți) menit să impresioneze, să copleșească. Lureșul de la Complexul expozițional ROMEXPO a fost un test al Uniunii înainte de alegerile locale marcat de sloganuri, deziderate și schimburi ceremonioase de amabilități, subliniate de frenetice ovații de care se vede că suntem încă în stare.

Care a fost totuși mesajul acestei întruniri? Simplu: o declarație belicoasă la adresa lui Traian Băsescu și a PDL, cu care nici un armistițiu nu mai este posibil. Pentru UDMR, mesajul a fost unul de ținere la distanță, o invitație categorică de a rămâne în opoziție (dacă mai accede în Parlament) după apropiatele alegeri.

Trecând însă peste festivismul excesiv al prilejului, ar fi fost de așteptat o analiză responsabilă a actualei situații economice în

legătură cu care să se prefigureze soluții mai puțin dure pentru traversarea crizei prelungite, oricum altele decât cele promise și în 2008, când moneda electorală a fost majorarea salariilor cadrelor didactice.

Să ne amintim că, în ciuda avertismentelor lui Călin Popescu Tăriceanu, PSD și PDL considerau că majorarea de 50 la sută este posibilă. Nu peste mult

timp aveau să ajungă la putere și să se confrunte cu situația penibilă de a nu-și putea onora promisiunea electorală.

Tocmai de aceea, la mitingul de la ROMEXPO nu s-au mai făcut promisi-

uni, fiindcă ar fi trebuit să se indice totodată și sursele de creștere economică.

Nu s-a spus nici un cuvânt despre eșuarea licitației cu canadienii de la Roman Copper pentru Cupru Min, iar discursul lui Sorin Oprescu, cel de al patrulea mușchetar, a trecut repede peste paternitatea unor proiecte edilitare bucureștene motivând, până la urmă pe bună drep-

furat emoțional de ovațiile asistenței, nu a avut elocință – și nu e o noutate – decât în ton cu atmosfera încinsă până la isterizare prin ruperea scrisorii președintelui Traian Băsescu.

Așadar, s-a anunțat explicit o campanie electorală acerbă, fără proiecte, fără argumente, lipsită de persuasiune, însă centrată pe un singur obiectiv: schimbarea! Nimic nou.

Am mai auzit asta în 1996, apoi în 2000 (schimbarea schimbării) și tot așa, în 2012, când o curiozitate sociologică ne determină să așteptăm și poate să și vedem dacă românul care se declara în ianuarie împotriva actualei clase politice în Piața Universității va fi consecvent și la urne în iunie și în noiembrie.

O doză de scepticism mai păstrăm totuși, fiindcă ar mai putea fi destui aceia care votează după criterii de carismă, cum au mai făcut-o și altă dată, sau după consistența mitei electorale cu toate că ar trebui să nu le mai fie indiferent nimic din ceea ce se petrece în preajma lor de mai bine de douăzeci de ani. USL ne propune cu toate acestea o provocare deloc

atractivă dacă se rezumă doar la lupta cu Traian Băsescu și cu PDL.

Este o luptă exterioară intereselor imediate ale românului de pe orice treaptă socială.

Scriam în 16 ianuarie tot în aceste pagini despre epidemia revoluționară și Piața Universității, însă mă tem că în curând voi scrie cu suficiente argumente despre amnezie în determinarea socială la români dacă nu va apărea, cu inteligența oportunității, o alternativă politică aptă să atragă atenția și speranțele majorității electoratului. Cea privind monarhia a eșuat din 1992, chiar dacă discursul regelui în Parlament, din toamnă, mai reverberează încă în conștiința istorică a multor români.

Altfel, rămânem în situația amar-ridicolă a Cetățeanului turmentat: Nae Cațavencu sau Agamemnon Dandanache?

iardar”, „Secretele reușitei în afaceri”, „Topul miliardarilor”, „Afaceri de profit”, etc. „Nu le cumpără nimeni, mi-a destăinuit chioșcărița.

Am avut și Constituția. Aia s-a vândut. N-a mai rămas nimic din ea!” Și brusc m-am luminat.

Dacă nimeni nu este interesat de maculatura asta chiftind iluzii nevandabile atunci care este mobilul, chichirezul de tot cheltuim voturile pe indivizi care, cum și „operele” citate,

tate, că în primul rând contează doar interesul cetățeanului.

În ciuda aceluiași mesaj categoric, discursul lui Crin Antonescu ni s-a părut a fi mai coerent decât cel al lui Victor Ponta care, prezent și-n alte geografii: „Loz în plic”? Cheltuiești în ideea că dacă totuși poate... Că și Loteria promite. Iar la lozuri, ca și la alegeri, ai o diversitate de „ produse” la vedere: lozuri lecturabile prin filare – ca la pocher, lozuri deciptate prin radiere, lozuri cu figuri, floricele, animale zodiacale și multe alte perversități imagistice.

Dar a compara un partid sau un demnitar cu un loz în plic este impardon-

itoare prin datoriile publice în continuă creștere incomensurabilă.

Și refac ipoteza: demnitarul trebuie să întrunească absolut toate atributele unui profesionist (că-i din clasa/casta politică, deci profesionist politic) – cum ar fi instalatorul, tehnicianul auto, frizerul sau coafeza, etc, etc. – având obligația să îndeplinească trebuințele sociale ale contribuabilului votant.

Or cine ar fi atât de idiot încât să apeleze la un peticar de instalator care i-a mai prăjit odată instalația electronică a centralei sau frizerul care i-a trimis la copile de la urgență sau zidarul care i-a lipit bombat faianța de-a explodat până la palierul de deasupra?!

Ăștia, nepricepuții, nu au altă șansă decât a destituirii, a oprobiului public, a radierii sau, mai grav, a coerciției penale.

Li se ridică diploma, atestarea, avizarea, certificatul obținut de-aiurea – ca primă și obligatorie etapă a demersurilor de recuperare a pagubei.

Și mă uit la cifrele acumulate în datoria externă a Casei Române și mă îngrozesc: ce „meșteri” au adus-o în halul ăsta? Și

primul pe care, iarăși obligatoriu, îl amendez este propria persoană, mâna asta tembelă care l-a extras pe

unul sau altul ca la loz în plic, fără un grăunte de glagorie.

Așa s-au ales, din aglomerația de indivizi cu pregătire superioară în alișverisuri primare, din cei înghesuiți, mai nou, unimominal pe listele aceluiași academii politice ale corupției, cele șase-șapte partide cu asolament pe guvernare.

Sosesc implacabile alegerile.

Ce facem cu votul? Loz în plic? Construim sau dărâmăm pe mai departe „Casa”?!

Aurel Brumă

Conform exercițiului democratic un partid sau o coaliție majoritară fac guvern, fac legea în parlament, fac și desfac șefii și subșefii în raiaua spațiului mioritic aflat în dovedită conflagrație de interese cu FMI, BIRD și alți reprezentanți ai noilor imperii financiare și nu numai.

Până aici, firesc, înțelegi nefirescul, că l-ai tot îndopat cu plecaciuni electorale în proporții de așteptare tot mai scăzută de la o legislatură la alta.

Așa s-au cocoțat în Dealul Mitropoliei păturici adeveriți public ca hoți cu pedigriu, lecturile de dosare penale devenind o predilectă preocupare până și a celor mai adormiți dintre uninominali.

Trecând cu silă condescendentă dincolo de vitrinele bine aseasonate cu biografii perisabile, cu personaje dezghețate din crio-genia personajelor lui Caragiale, m-am rezemat întâmplător de titlurile broșurilor spânzurate de ani buni la chișcul de ziare, alături de sucuri, țigări, chinezisme europene. Citez: „Cum am devenit mil-

Loz in plic - PDL

Răzuiește aici:

Câștig garantat!!!!

- 25% salariu
- 15% pensie

își rostogolesc suficiența pe holuri și-n plenul parlamentar sau mută hectare de celuloză prin birourile mini-teriale?

O fi vorba despre sindromul prelungit al pasiunii pentru jocul național

abil și poate chiar neconstituțional, mai ales că în „ales” trebuie să pompezi bani la greu, deputatul, senatorul fiind câștigătorii de jure ai potului contributiv al cetățenilor și geometria animată a găurilor negre vi-

Regele încoronat al naiului

Ion
Proca

Gheorghe Zamfir, s-a născut la Găleşti, județul Dâmbovița, la 6 aprilie 1941. La vârsta de 13 ani nu visa la nimic altceva decât la muzică: să cânte la acordeon cu țigani! Tatăl său, un fabricant de vinuri, l-a dat la Liceul de Muzică la vârsta de 14 ani. A intenționat să studieze acordeonul, dar, din motive tehnice, a fost acceptat la clasa de nai, unde era profesor Fănică Luca la acea vreme. Acesta a hotărât să-i ofere tânărului talentul unuia din cele trei naiuri pe care clasa le deținea. A fost apoi admis la Conservator. A fost mulți ani dirijorul unuia dintre cele mai mari ansambluri folclorice din România, ansamblul "Ciocârlia".

Începând cu anii 70, Zamfir decide să se întoarcă la forma acustică mai simplă. Adună lângă el câțiva muzicieni și dă naștere TARAF-ului.

Franța îi cade la picioare în 1971, când susține 45 de reprezentații la Teatrul Gaitte-Montparnasse. Seduce întreaga audiență prezentă în fața legendarei scene de la Olympia. În același timp, pleacă într-un turneu mondial. Din America de Sud în Japonia, din Australia în Scandinavia, farmecă lumea cu sunetele sale mistice.

În anul 1966 este angajat director al Ansamblului

Maria
Diana Popescu

Românii trăiesc bine de trei ori pe an: de Paști, de Crăciun și de Revelion. A început transhumanța mieilor spre abatoare și odată cu ea, măcelul. Înghesuți în remorci, atârând pe biciclete, în saci, bine legați de picioare, cărați pe umeri, trântiți pe jos, mieii plîng înduioșător în piețele orașelor. Aduși în cuști improprii din diferite colțuri ale țării, însetați și flămânzi, sînt ținuți cîteva zile în ploaie sau în frig pînă sînt aleși de cumpărători și tranșați pe loc în văzul celor veniți la piață, obligați să ia parte la un spectacol care umbrește lumina Săptămîinii Mari cu plînsuri de mieii și hrîșcîit de cușite. Oamenii se îmbulzesc pe lîngă ciobanul cu cușitele la tureată.

În Biblie, Iisus nu sacrifică un miel, nu binecuvîntează ospățul cu carne. Cina cea de taină, momentul crucial al Bibliei, îl înfățișează pe Iisus împărțind apostolilor pîine și vin: „Acesta este trupul meu, acesta este sîngele meu”, acesta este testamentul lăsat urmașilor. Biserica ne învață că jertfa mielului comemorează jertfa lui Iisus, de aceea sîntem ascultători și mîncăm miel cu inima curată, după Sfînta Spovedania și

Ciocârlia avînd sub bagheta sa 300 de artiști: orchestra simfonică, corpul de balet, orchestra populară și soliștii.

În 1966 realizează primul disc Electrecord care continua în mod exclusiv compozițiile sale în cel mai autentic spirit popular, printre care și faimoasele sale piese: Doina de Jale și Doina ca de la Vișina, iar în 1968 realizează cel de al doilea disc. Între 1968 și 1970 face primele turnee în RFG, Elveția, URSS, China, obținînd un succes impresionant.

Din 1969 pleacă prin demisie de la Ansamblul Ciocârlia, iar în 1970 formează primul taraf concertistic cu care fulminează la Paris pe scena eatrului « Vieux Colombier » în 45 de recitaluri, cântînd pentru prima oară la cele 4 naiuri-soprano, alto, tenor, bas—pe care el însuși le-a creat în 1968.

Introducînd naiul în toate stilurile și genurile muzicale, revoluționînd sunetul la scară universală, câștigă aprecieri elogioase din partea celormari muzicieni ai lumii printre care : Sergiu Celibidache, Hanz Hollinger, Maurice Bourg, Henri Dutilleux, Pierre Boulez ș.a. Începînd cu acest moment se declanșează în Europa și apoi treptat în toată lumea o euforie generală.

Din America și Canada pînă în Australia, Japonia și Africa de Sud, toată planeta ovaționează în săli arhipline pe Zamfir și echipa sa. În 1972 creează stilul Nai-

Împărtașanie. Mi s-a părut întotdeauna crud spectacolul crescătorilor de oi, care aleg să taie mieii în public, în țîrguri, pe garduri, spînzurați de copaci, și din copilărie am refuzat carnea de miel. Sărbătoarea de Paști semnifică triumful vieții asupra morții și mă întristează peste măsură hecatomba blîndelor animăluțe atîrnate pe sîrmă la vînzare. Unele fundații pentru protecția animalelor au condamnat modul barbar în care mieii sînt sacrificați în fața trecătorilor, printre care femei și copii. Și totuși devenit o tradiție mersul în țîrgul de miei. Îți alegi unul din țarc, i-l arăți ciobanului și ți-l taie sub ochi, strigînd: „Nu miaună, nu mușcă, e proaspăt, iese abur din el”.

Așa este, iese abur de peste tot, e o abureală continuă viața în România, prețurile sînt prea mari în comparație cu veniturile, mulți români nu-și vor permite miel de Paști. Salariile și pensiile sunt umiltoare, mii de români au rămas fără locuri de muncă, prețurile la alimentele de bază au crescut enorm. Va fi un Paști precum tăcerea mieilor, așa au fost și sărbătorile de iarnă.

Uitînd ușor-ușor de importanța sfîntă a sărbătorii, măcelul mieilor, ospățul gras, îi bucură mai mult pe unii, în loc să întindă cu iubire o mîna de

Ortgă, introducînd repertorii noi și lărgind considerabil paleta de expresii de interpretare a naiului.

În 1974 compune prima « Misa pentru Pace » pentru nai, cor, orgă și orchestră, înregistrată la București cu Orchestra Radio și Corul Madrigal, condus de Marin Constantin, sub bagheta dirijorului Paul Popescu.

În 1976, single-ul său « Ete d « amour » devine unul din hiturile cele mai apreciate ale anului. Într-unul din turneurile care au urmat îl cunoaște pe compozitorul și dirijorul german James Last, cu care Zamfir a colaborat pentru "Păstorul Singuratic", al doilea hit European al său. Ambele cântece anunțau venirea unui sunet nemaiîntîlnit pînă atunci, și, judecînd după recunoașterea internațională care a urmat, un sunet așteptat de milioane de oameni.

Au urmat turnee în SUA și Carnegie Hall și Kennedy Center, Australia, Noua Zeelandă, Japonia, Canada, Africa de Sud, Scandinavia, Belgia, Franța, Elveția, Austria. Adună peste 90 de discuri de aur și platină, patru discuri de aur în Africa de Sud, patru discuri de platină în Noua Zeelandă, patru discuri de aur în Australia.

În 1981 discurile sale sunt lansate pe piața americană. Pînă în 1985 albumele sale au fost vîndute în milioane de copii în SUA și Canada.

În SUA obține două

Și mieii plîng!

ajutor nevoiașilor, Paștele fiind un pretext perfect pentru chiohanuri. Creștinii adevărați se mulțumesc cu binecuvîntarea Învierii Domnului și cu înseși nevoițele vieții sublime și eterne. Analizii au făcut deja statistici. Se vor consuma aproximativ patru-cinci milioane de miei, se vor bea două-trei sute de hectolitri de vin, iar hiper/supermarketurile vor înregistra încasări uriașe, pentru că majoritatea românilor, săraci sau bogați, au pe masa de Paști, potrivit tradiției, bucate mai multe și mai scumpe. Rafturile pun la dispoziție importuri de cozonac din Italia, ouă vopsite din Austria, miel din Bulgaria, fructe din Turcia și carne de peste tot.

Ce fac unii români ca să fie buni creștini? Merg la Biserici să împartă din puținul lor nevoiașilor, alții, de teapa îmbogățitilor peste noapte din truda poporului, iau drumul agențiilor de turism, cu destinații exotice. Se cred mai luminați consumînd bani spălați, se cred mai împăcați dacă au burta plină. Pentru ei, orice sărbătoare înseamnă huzur. Românul de rînd a renunțat la desfacerea încîlcitelor noduri gordice, mulțumindu-se, dacă nu cu altceva, cel puțin cu înseși problemele faimoase, sublime și eterne ale sărăciei. Pensionarii s-au așezat la cozi încă de

discuri de aur, fapt unic pentru un artist european, iar în Canada, prin cele cinci milioane de discuri vîndute bate toate recordurile. În Franța, Germania, Austria și Belgia primește titluri și medalii, discuri de aur și platină, Ordinul Meritul Cultural al Franței, titlu de ofițer și cavaler al Franței, Belgiei și Luxemburgului.

În 1982 crează prima rapsodie și primul concert pentru nai și orchestră pe care le înregistrează pentru Phillips cu Filarmonica din Monte Carlo, la pupitrul Lawrence Foster.

În 1984 crează primul cvintet pentru nai și cvartet de coarde numit Cvintetul Plopilor. Pe care l-a cântat cu cvartetul « Oxford » din Toronto în transmisie directă la Radio ; compune numeroase lucrări camerale pe care le-a executat cu celebrul cvartet « Enescu » în Franța și Germania.

În 1986 înregistrează primul disc cu repertoriu baroc printre care Dublul Concert în re minor pentru vioară și oboi de J.S.Bach cu British Camber Orchestra.

Între 1988-1990 este primit de trei ori la Vatican fiind primul muzician care a cântat în timpul misei private a Papei Ioan Paul al II-lea, primind medalia Vaticanului și de două ori diploma Universității « Don Bosco » din Roma. Primește de două ori medalia de aur a Asociației din cadrul Academiei « Artă-Științe și Litere » a Franței, de două ori Premiul Academiei « Charles Cros », premiile « Țitera de aur » în

Franța și « Săgetătorul de Aur » în Italia, discuri de aur în Elveția și Germania.

După 1990 revine din exil și își continuă concertele și turneele în Franța, Elveția și mai ales în Turcia unde este declarat cel mai popular compozitor și artist al secolului XX.

Autor a peste 300 de lucrări în stil folcloric, cameral, vocal, coral, instrumentalist și simfonic, Gheorghe Zamfir desfășoară o asiduă activitate ca profesor la Universitatea națională de Muzică din București, unde s-a creat prima catedră de nai din lume, continuînd să concerteze pe scenele cele mai prestigioase cu orchestre simfonice, camerale, recitaluri cu pian sau orgă cu grupul folcloric, impunîndu-se de peste cinci decenii ca unul din cei mai mari artiști ai lumii, și cu siguranță cel mai complex muzician român în viață. Repertoriul lui Gh.Zamfir este unul dintre cele mai variate.

Gheorghe Zamfir a publicat de asemenea volume de versuri, de eseuri și o carte autobiografică și a avut expoziții de pictură în țară și străinătate. De asemenea, patronază și o fundație care îi poartă numele și care servește generoase și înalte scopuri umanitare și culturale..

săptămîna trecută pentru bonuri de masă, ca să fie siguri că vor primi gratuit făină, zahăr și alte nimicuri pentru Paști.

Apropo de etimologia cuvîntului Paști: Unii spun Paști, alții Paște. Etnologul Simion Florea Marian afirmă că sărbătoarea are la origini – trecînd peste etapa ebraică „pesah” – azimioara numită pască. Alți cercetători opinează că mielul jertfit poartă numele de „pască”, nume dat ulterior unui cozonac cu brînză, pregătit special de Paști. „O pască, două paști”. Receptat ca un plural, s-a folosit de-a lungul timpului fie „Sărbătoarea Paștelui, fie Sărbătorile de Paști”, mai nou, astăzi, „Sărbătorile Pascale”, Toate formele sînt corecte.

Așadar, Paști e pluralul de la pască și nu „Paște”. Divagațiile pe această temă alimentează o falsă problemă. Spre argumentarea celor două forme, cercetăm Dicționarul Tezaur al Limbii Române editat de Academie, unde vom găsi în mod egal atestări ale celor două forme: la Coresi găsim „Paștile”: „Acestea sunt Paștile de bucurie și de veselie”. La Varlaam: „mielușelul Paștilor”. În Biblia de la 1688 găsim „Paștele”: „Va face Paștele Domnului în luna a doua într-a patrasprăzecea zi”. Mai aproape de noi, la George Coșbuc găsim „Paști”: „Era

după Paști și era un timp bun”. Negruzzi, Delavrancea și Hașdeu folosesc „Paștele”. Hașdeu zice: „Țara mai înfii de toate; Paștele mai pe urmă!”. Întîlnim și nume date celor românește Pașcu, în alte țări, Pascal. Originea sa se află în adjectivul latinesc paschalis, derivat din substantivul pascha, care înseamnă „pascal”, „de Paști”.

În documente, numele Pascal apare de pe la 1428, iar la 1441 găsim varianta autohtonă Pascu. Orice nume ar purta – Pascu, Pascal, Pasquale, Crăciun – „omul nu e decît o trestie plîpîndă din natură: dar este o trestie cugetătoare”, afirma cu peste 300 de ani în urmă, Blaise Pascal. Deci e necesară o campanie de menținere în viață a cuvîntului „Paști”, varianta „Paște” fiind un fel de furculiion, susținut de presiunea media. Indiscutabil, forma corectă este „Paști” și așa trebuie transmisă mai departe.

Afirm aceasta pentru că mereu se fraudează limba română, după cum le e unora la ureche. Deviația Paște s-a dezvoltat din sintagma Paște fericit. Paște este verb (DEX), așa va rămîne și se referă la acțiunea erbivorelor de a se hrăni cu plante.

Agentul verde-desfrunzit

Cezar
A. Mihalache

Angrenarea agentului verde desfrunzit în echipa săgeților fără direcție nu a reușit să producă mult așteptata deplasare a liniei frontului opoziției înspre coastele tot mai costelive ale puterii.

Cel puțin, nu la nivelul la care s-ar fi așteptat mărăcinii malurilor politichiei dâmbovițene. A reușit, e drept, să determine o armare a săgeților din tolba liberală, după ani de contemplare politică, dar nu pentru multă vreme. O armare sifonată uimitor de repede într-o supratensionare a deja fragilelor corzi din arcul cu trei țepe al opoziției.

Or, costurile defectării agentului verde desfrunzit și al reșapării sale coloristice par a fi deja cu mult mai mari decât beneficiile pe care le-a produs acțiunea de sădire a acestuia în mixtura eșalonului întâi din jardiniara liberală.

De aceea, PSD-ul se poate felicita cu faptul că nu a încercat să-l „deplanteze” pe Sorin Frunzverde din lutul portocaliu pentru a-l planta ca pe o buruiănă otrăvitoare (politic, desigur!) printre tufe sale roșii. Pentru că, ținând cont de pierderile grele care se

produc acum la liberali, într-o compensare de karma politică traseistă, aducerea unei asemenea piese „grele” ar fi însemnat poate riscul asumării pierderii unui lider de calibrul lui Chiliman. Un personaj gata să dea cu propria-i bunăstare afară din partid, eventual tot un primar, nivel la care se joacă loturile...

Până acum, dară, agentul verde desfrunzit a reușit să producă doar o revărsare de sudoare pe linia frontului. O mișcare care a înfiorat PDL-ul, aducându-l chiar până în pragul unei decompensării politice, dar destul de repede depășită. Mai ales după ieșirea la rampă a câinelui de pază al (ne)democrației-liberale.

Da, supurarea portocalie nu a încetat... Dar bulldogul de serviciu a reușit să reducă mult cotele de descompunere. Ba, însăși purulența bubelor nedulci din trupul portocaliu s-a mai stăvilit, iar faptul că măcar câteva vreascuri ale opoziției s-au făcut surcele de săgeți tocite în bocceaua democrat-liberală, constituie un semnal de alarmă. Nu pentru ei, politic mână în mână și în schimbul de trădătorii, ci pentru noi, electorat condamnat să voteze la aceeași urnă cu reziduuri și false închipuiri de noutate.

De aceea, valoarea pentru PNL a agentului verde desfrunzit a fost în mod clar supralicitată. Iar piesa s-a

dovedit „grea”, nu ca nivel de completare al apei stătute din copaia opoziției, ci prin volumul politic deplasat din mazăga portocalie, dar nu atât de tragic pe cât s-a sperat.

Căci, linia democrat-liberală a fost ea scuturată binișor, julită pe ici-colo, dar a rămas tot la butoane. Inclusiv la butoanele fondurilor prin care se pot determina primari-pokemoni, cameleoni și leguminoși să-și revizuiască nuanțele după nevoile de finanțare ale propriilor urbe.

Iar faptul că liberalii nu au reușit să-l convingă pe fostul lor liberal, traseist „apolitic” cu interese de sistem, să nu

aloc fonduri către primării, dând o gură de oxigen acelor democrat-liberali care păreau că nu mai pot fuma iasca verde de acasă a partidului, vorbește de la sine despre posibilitatea liberalilor, dacă a existat vreodată o intenție sinceră, de a se organiza credibil.

Pe de altă parte, însă, poate că tocmai aceste dezertări, defectări și eliminări de personaje constituie acel nod gordian dorit de Cotroceni. Nu pentru a-l tăia politic, ci pentru a-l strânge mai bine...

Poate că „pierderea” celor două piese grele ale liberalilor, Meleşcanu și, încă sub semnul întrebării, pochemonul de la unu, scăpate din mână într-un interval politic periculos de scurt, la care ar trebui să adăugăm și piesa mai veche rejectată vanghelic de către PSD, acea oaie neagră prostovană devenită pata albă de speranță de vot la bila neagră în senat, plus alte și alte personaje, vor strânge totul în mișcarea nemișcată politic de care are nevoie Traian Băsescu. Și pe care opoziția i-o livrează piesă cu piesă.

P.S.:

Desigur, vorbind la rece, lucrurile sunt cu mult mai simple! Valoarea pieselor pierdute sau câștigate de o parte sau alta se măsoară în banii pe care îi poate aduce la partid un personaj, dar și în numărul de dosare de care se debarasează formațiunea care l-a găzduit. Pentru că, dacă poți pierde fără a fi câștigat vreodată, nu poți câștiga fără a-ți asuma și riscul de a pierde. Banii, credibilitatea, voturile în cele din urmă...

Se intensifică prigoana împotriva naționaliștilor români din Basarabia

Mișcarea Național-Creștină Noua Dreaptă, aduce la cunoștință tuturor membrilor și simpatizanților, precum și înțregii societăți civile din Republica Moldova, că asistăm la o intensificare fără precedent a atacurilor împotriva conducerii și membrilor activi ai MNC – ND, atât din partea serviciilor de securitate ale statului, cât și din partea unor partide politice.

Reprezentanții structurilor de forță, au efectuat, în mod ilegal, vizite la domiciliul membrilor Mișcării, supunându-i unei adevărate strategii a terorii, prin intimidarea lor și harțuirea familiilor acestora, inclusiv telefonic.

Prin exercitarea unor presiuni de sorginte stalinistă asupra conducerii unor instituții de învățământ, au fost exmatriculați o serie de membri ai Mișcării, iar liderul Filialei Ungheni a MNC-ND, Mihai Goian, a fost concediat abuziv din funcția de controlor-revizor a SCFR. Folosind strategiile de dezinformare de tip KGB, în presa din Republica Moldova au fost aruncate informații mincinoase privind activitatea mișcării și conducerea acesteia, fiind create bloguri anonime cu scopul de a defaima imaginea organizației și a liderului MNC-ND Sergiu Lașcu.

Totodată, folosind mijloacele mass-media, pe data de 7 aprilie 2012 au fost plasate materiale neverificate, anonime, care conțin informații vadit mincinoase despre

Mișcare și liderul ei, și care susțin că MNC –ND a fost creată de ideologul PCRM Mark Tkaciuk, iar președintele mișcării – Sergiu Lașcu a fost în 2002 membru și unul din conducătorii partidului național bolșevic, în pofida faptului ca în perioada respectivă liderul Mișcării era elev de liceu.

La fel, forțele antiunioniste, ghidate de la răsărit, folosindu-se de unul din pionii sai, Iacob Lefter, care, împreună cu alți provocatori, la comanda securității și personal a lui Vladimir Țurcanu, fost lider și deputat al PCRM, au arborat pe 7 aprilie 2009 drapelul UE și al României, au lansat declarații și informații mincinoase pe portalul de știri union.md.

Astfel, liderul Mișcării Sergiu Lașcu este acuzat că a fost implicat în acțiunile Securității din clădirea Președinției de la Chișinău, inclusiv în arborarea diversionistă a Tricolorului Românesc pe clădirea Președinției, fapte pentru care ar fi cercetat în acest dosar, alături de alte persoane.

Aceste declarații nu au un alt scop decât defaimarea imaginii publice a liderului Mișcării, Sergiu Lașcu, mai ales că acesta nu figurează în dosar nici ca bănuț, nici ca martor.

Reamintim că acest atac împotriva Mișcării Național-Creștine Noua Dreaptă este doar ultimul dintr-o întreaga serie de acțiuni îndreptate împotriva organizației

de către unii reprezentanți ai serviciilor secrete, urmași ai mașinăriei KGB-ului sovietic, vinovata de moartea a sute de mii de români basarabeni.

Astfel:

- 2009 – MNC-ND și liderul sunt acuzați de legături cu serviciile secrete române, mass-media comunistă mințind cu nerușinare ca membrii ai mișcării sunt pregătiți în tabere speciale ale serviciilor secrete românești din munții Carpați;
- 2009 – MNC – ND este acuzată de implicare în organizarea violențelor din 7 aprilie 2009;
- 2010 – Sergiu Lașcu este acuzat că ar fi agent al serviciilor de securitate moldovenești, iar că în spatele mișcării ar sta Vlad Filat;
- 2010 – MNC-ND este acuzată că este o organizație-paravan a Partidului Liberal și personal a fostului președinte al Republicii Moldova, Mihai Ghimpu;
- 2010 – MNC-ND și liderul acestia, Sergiu Lașcu, sunt acuzați de legături strânse cu Liga Tineretului Rus din Republica Moldova și organizațiile neo-naziste rusești;
- 2011 – de la tribuna Parlamentului de la Chișinău, Procurorul General al Republicii Moldova, încalcând prezumția de nevinovăție, a declarat că Sergiu Lașcu este vinovat de dezordinea în masă din 07 aprilie 2009.

Această declarație a avut loc pe 15 aprilie 2011, în condițiile în care sentința judecătorească a fost

pronunțată în data de 02 iunie 2011, ceea ce denotă faptul că procesul judiciar a fost influențat de anumite forțe politice, interesate să musamalizeze acest caz.

În acest moment, Sergiu Lașcu este persoana care a primit cea mai aspră pedeapsă pentru evenimentele din 7 aprilie 2009 (20 000 lei amendă penală), în ciuda faptului că Procuratura Republicii Moldova nu a prezentat probe și dovezile implicării acestuia în acte de violență și vandalism, iar martorii acuzării sunt doar polițiștii care nu au confirmat în judecată declarațiile sale. Menționăm ca dosarul se află și astăzi în instanța de judecată;

- 2011 – Sergiu Lașcu este acuzat, fara dovezi, că este agent al serviciilor secrete ale Republicii Ucraina;
- 2011 – Sergiu Lașcu și MNC-ND sunt acuzați de legături cu serviciile secrete ale regimului separatist transnistrean;
- 2012 – MNC –ND este acuzată că ar fi o creație a lui Mark Tkaciuk, iar Sergiu Lașcu este catalogat drept agent al serviciilor secrete a Federației Ruse, fiind invinuit că în anul 2002 (în timp ce era elev la liceu) ar fi fost unul din liderii Partidului Național Bolșevic.

Devine tot mai clar că împotriva Mișcării Național-Creștine Noua Dreaptă este desfășurată o campanie de defaimare a imaginii, fiind implementat un plan complex de distrugere al MNC-ND.

Acuzatiile absurde la adresa lui Sergiu Lașcu fac parte dintr-un plan de nimicire, inclusiv fizică, a unei persoane care, în pofida opoziției tuturor dușmanilor românismului din Basarabia, a reușit să formeze, împreună cu alți patrioți români, o structură naționalistă și unionistă în Republica Moldova.

Mai mult, Sergiu Lașcu, în calitatea sa de Primvicepreședinte al Partidului Național Român și Copreședinte al Consiliului Unirii, reprezintă un pericol nu doar pentru dușmanii românismului și unionismului, dar și pentru unii reprezentanți marcanți ai actualei alianțe de la guvernare.

Menționăm că MNC-ND dispune de informații potrivit cărora Serviciul de Securitate și Informații al Republicii Moldova pregătește o nouă lovitură de imagine împotriva Mișcării prin difuzarea, tot sub paravanul anonimului, a unor materiale false ce vizează membrii marcanți ai MNC-ND, precum și conducerea Partidului Național Român și a Consiliului Unirii din Republica Moldova.

(Biroul de presă al Mișcării Național Creștine Noua Dreaptă)